

PROFESNÍ ŘÁD

Komory veterinárních lékařů České republiky

ČÁST PRVNÍ OBEČNÁ USTANOVENÍ

Článek 1 Základní ustanovení

- 1) Profese veterinárního lékaře je svobodným povoláním vymezeným zákonem č. 381/1991 Sb., o Komoře veterinárních lékařů České republiky, v účinném znění (dále jen „zákon o Komoře“).
- 2) Každý veterinární lékař, který vykonává na území České republiky veterinární léčebnou a preventivní činnost, musí být členem Komory veterinárních lékařů České republiky (dále jen „Komora“) a držitelem platného osvědčení o splnění podmínek pro výkon veterinární léčebné a preventivní činnosti vydaného Komorou (dále jen „osvědčení“). Tato povinnost se nevztahuje na hostujícího veterinárního lékaře (§ 5a zákona o Komoře) a na veterinárního lékaře, který vykonává veterinární léčebnou a preventivní činnost v oboru působnosti Ministerstva obrany nebo Ministerstva vnitra.
- 3) Tímto profesním řádem jsou vázáni všichni veterinární lékaři, kteří jsou zapsáni v seznamu členů Komory; profesním řádem jsou vázáni též hostující veterinární lékaři (§ 5a zákona o Komoře) při poskytování veterinárních služeb na území České republiky.

Článek 2 Výkon povolání veterinárního lékaře

- 1) Veterinární léčebnou a preventivní činnost (dále jen „veterinární činnost“) lze vykonávat samostatně nebo jako činnost závislou. Při výkonu veterinární činnosti v pracovněprávním vztahu je zaměstnaný veterinární lékař povinen řídit se pokyny zaměstnavatele, pokud tyto pokyny nejsou v rozporu s právními nebo stavovskými předpisy.
- 2) Pokud veterinární lékař vykonává veterinární činnost jako činnost závislou, pak pouze jako zaměstnanec jiného veterinárního lékaře splňujícího podmínky dle článku 1 odst. 2 tohoto řádu. Tím není dotčena povinnost zaměstnaného veterinárního lékaře splňovat podmínky dle článku 1 odst. 2 tohoto řádu.
- 3) Veterinární lékař je při výkonu veterinární činnosti nezávislý. Veterinární lékař nesmí vykonávat veterinární činnost u zvířat, k nimž svědčí vlastnické, užívací či obdobné právo takové právnické či fyzické osobě,
 - a) která chová zvířata pro účely podnikání a u níž je veterinární lékař v pracovněprávním poměru či jiném obdobném poměru, který by omezoval nezávislost veterinárního lékaře při výkonu veterinární činnosti; nebo
 - b) vůči které vykonává veterinární lékař působnost inspekčního, kontrolního či dozorčího orgánu, a to z titulu svého služebního či obdobného poměru k příslušnému orgánu s inspekční, kontrolní či dozorčí pravomocí vůči takové právnické či fyzické osobě.
- 4) Veterinární lékař se nesmí podílet na výkonu veterinární činnosti osobami, které k tomu nejsou

oprávněny, a ani výkon takové činnosti podporovat či ji svým jménem zaštitit.

Článek 3

Základní povinnosti a odpovědnost veterinárního lékaře

Každý veterinární lékař je povinen:

- a) vykonávat povolání podle svého nejlepšího svědomí;
- b) řídit se platnou právní úpravou České republiky a řády Komory;
- c) udržovat a doplňovat své odborné znalosti, aby veterinární péči vždy poskytoval na náležité odborné úrovni;
- d) dostatečně proškolit osoby provádějící svěřené dílčí úkony veterinární péče pod jeho vedením a zajistit, aby i ony vykonávaly dílčí úkony veterinární péče v souladu s platnou právní úpravou České republiky a řády Komory;
- e) zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dozvěděl v souvislosti s výkonem veterinární činnosti, pokud jí nebyl zproštěn. Tím není dotčena povinnost oznamovat určité skutečnosti orgánům příslušným podle zvláštních právních předpisů; v takovém případě požadované skutečnosti sdělí toliko v nezbytně nutném rozsahu;
- f) poskytnout zvířeti neodkladnou pomoc v kteroukoliv dobu, a to za podmínek stanovených tímto řádem;
- g) vést pohotovost, stanoví-li tak tento řád.

Článek 4

Pravidla profesní etiky

1) Veterinární lékař je všeobecně povinen přispívat svým chováním k důstojnosti a vážnosti veterinárního stavu.

2) Veterinární lékař je při výkonu svého povolání povinen dodržovat pravidla profesní etiky:

- a) vůči pacientovi (jednotlivému zvířeti nebo skupině zvířat) – základní zásadou je respekt ke zvířatům, ochrana před týráním a zbavení bolesti, nemohoucnosti nebo zbytečného utrpení, udržování funkčních schopností a užitečnosti zvířat;
- b) vůči klientovi – základní zásadou je odpovídající péče poskytovaná na náležité odborné úrovni, založená na podávání pravdivých informací a ohleduplnosti;
- c) vůči veřejnosti – ochranou a kontrolou zdravotní nezávadnosti potravin živočišného původu, ochranou lidské populace před zoonózami a ochranou životního prostředí v oblasti své působnosti, při vědomí dopadu veterinární činnosti na veřejné zdraví;
- d) vůči kolegům – upřednostněním zásad kolegiality a úsilím o povznesení veterinárního stavu.

Článek 4a

Základní zásady etického jednání vůči pacientovi

1) Veterinární lékař je při výkonu svého povolání povinen vždy v první řadě zvažovat dobro pacienta,

ochránit jej před týráním ve smyslu příslušných právních předpisů¹, ulehčit mu utrpení, zbavit jej nemohoucnosti a zároveň u něj minimalizovat bolest a strach.

- 2) Účinnou ochranu pacienta před týráním je veterinární lékař povinen zajistit zejména prostřednictvím podání oznámení na podezření z týrání zvířete příslušné krajské veterinární správě.² To platí i v případech, kdy klient bez přiměřených důvodů odmítá provedení takového veterinárního úkonu, který je dle názoru veterinárního lékaře nezbytný k zamezení vzniku, prodloužení či prohloubení bolesti, utrpení, strachu či nemohoucnosti zvířete. Postupuje-li tak veterinární lékař, nejde o neetické chování vůči klientovi.
- 3) Veterinární lékař nesmí provádět takové veterinární zákroky, k jejichž provedení není dán zdravotní důvod, a to s výjimkami a za podmínek stanovených právními předpisy.³ Veterinární lékař dále nesmí pro veterinární zákrok použít metodu způsobující nepřiměřené utrpení a bezdůvodné, byť i jen potenciální patologické následky.
- 4) Veterinární lékař poskytuje veterinární péči v rozsahu, pro nějž má dostatek znalostí, zkušeností, fyzických předpokladů a materiální vybavení, tak aby nedostatek těchto aspektů neměl negativní vliv na kvalitu poskytovaných služeb. V případě, že tyto předpoklady veterinární lékař v konkrétním případě nesplňuje, má povinnost referovat pacienta na jiné pracoviště.
- 5) Pokud to vyžaduje zájem pacienta, je veterinární lékař povinen požádat o konzultaci či radu jiného veterinárního lékaře; tento ji nesmí bez vážného důvodu odmítnout.

Článek 4b

Základní zásady etického jednání vůči klientovi

- 1) Veterinární lékař je při výkonu svého povolání povinen usilovat o získání autority přívětivým, slušným a ohleduplným jednáním, uvážlivým postupem, společenským vystupováním a léčebnými postupy prováděnými na úrovni současných vědeckých poznatků.
- 2) Vůči klientům je veterinární lékař povinen jednat čestně a otevřeně. Veterinární lékař je zejména povinen podávat klientům pravdivé, přiměřené a nestranné informace o možnostech veterinární péče, včetně informací o předpokládaných nákladech jednotlivých možností postupu.
- 3) Veterinární lékař nesmí upřednostnit své zájmy před zájmem pacienta.
- 4) Veterinární lékař je povinen informovat klienta alespoň o předpokládané výši úhrady před provedením veterinárního zákroku. Při tom klientovi sdělí, že konečná výše úhrady může být vyšší o nezbytné či účelné náklady, které nelze předem očekávat.
- 5) Na stížnosti a kritiku ze strany klientů veterinární lékař reaguje v rámci možností věcně a zdvořile.

Článek 4c

Základní zásady etického jednání vůči veřejnosti

- 1) Veterinární lékař je povinen zdržet se jednání způsobilého vést ke snížení hodnoty profese veterinárních lékařů či ohrozit důvěru veřejnosti v tuto profesi.

¹ Zákon č. 166/1999 Sb., veterinární zákon, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů.

² Ust. § 61 odst. 1 písm. b) zákona č. 166/1999 Sb., veterinární zákon, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů.

³ Zákon č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů.

- 2) Veterinární lékař je povinen zvažovat dopad své činnosti na životní prostředí a veřejné zdraví, zejména v oblasti antimikrobiální rezistence.

Článek 4d

Základní zásady etického jednání vůči kolegům

- 1) Vztahy mezi veterinárními lékaři a jejich vzájemné jednání jsou přímé, čestné a korektní, postavené na základech koležiality, profesní solidarity a vzájemné ochoty si pomoci.
- 2) Veterinární lékař je povinen respektovat práva spolupracovníků a dalších veterinárních lékařů. Veterinární lékař nesmí znevažovat profesní postavení či odbornost jiného veterinárního lékaře nebo snižovat jeho odbornou autoritu. Veterinární lékař se zejména před klienty a veřejností musí vyvarovat pronášení úsudků o léčebných postupech jiného veterinárního lékaře způsobem, který by mohl poškodit jeho odbornou pověst.
- 3) Veterinární lékař nesmí aktivně a úmyslně trvale převzít nebo usilovat o trvalé převzetí zákaznické základny kolegy či jakékoli její části, pokud se společně nedohodnou jinak.
- 4) Výsledky konzultací mezi veterinárními lékaři mohou být předneseny chovateli až po jejich vzájemné dohodě konzultujících veterinárních lékařů.

Článek 5

Povinnosti vůči stavovské organizaci

- 1) Veterinární lékař je povinen řídit se vnitřními předpisy Komory, plnit řádně a včas povinnosti stanovené Komorou.
- 2) Veterinární lékař je povinen přihlásit se do 30 dnů po zahájení výkonu veterinární činnosti u předsedy okresního výboru místně příslušného okresního sdružení, a to podle okresu, v němž veterinární lékař pravidelně vykonává veterinární činnost. V případě pravidelného výkonu veterinární činnosti na území více okresů se veterinární lékař přihlásí u toho okresního sdružení, v jehož územní působnosti jeho výkon veterinární činnosti převažuje.
- 3) Veterinární lékař je povinen oznámit do 10 dnů na sekretariátu Komory každou změnu údajů, které ve vztahu ke své osobě Komoře dříve sdělil, a to včetně jeho příslušnosti k okresnímu sdružení Komory.
- 4) Veterinární lékař je povinen informovat Komoru bez zbytečného odkladu rovněž o všech skutečnostech, které jsou významné z hlediska podmínek pro jeho členství v Komoře.
- 5) Veterinární lékař má dále informační povinnost podle čl. 21 tohoto řádu.

Článek 6

Pojištění profesní odpovědnosti

- 1) Veterinární lékař je povinen mít sjednáno pojištění odpovědnosti za škody způsobené výkonem veterinární činnosti, a to alespoň v rozsahu stanoveném představenstvem Komory (dále jen „pojištění profesní odpovědnosti“), není-li dále stanoveno jinak.
- 2) Veterinární lékař může splnit povinnost dle prvního odstavce:
 - a) prostřednictvím účasti na rámcové pojistné smlouvě o odpovědnosti za škody způsobené výkonem povolání sjednané Komorou, nebo
 - b) na základě vlastní pojistné smlouvy, z jejíhož obsahu musí být zřejmé, že sjednané pojištění

profesní odpovědnosti svým rozsahem nahrazuje pojištění stanovené Komorou a je uzavřeno alespoň na minimální pojistný limit škody stanovený představenstvem. V takovém případě je veterinární lékař dále povinen zaslat Komoře kopii této pojistné smlouvy, a to nejpozději do 30 dnů po vzniku členství v Komoře nebo do 30 dnů od uplynutí lhůty splatnosti pojistného stanoveného rámcovou smlouvou.

- 3) Pojištění profesní odpovědnosti nemusí mít sjednáno veterinární lékař, který:
 - a) přeruší výkon veterinární činnosti, tuto skutečnost oznámí Komoře a současně uloží osvědčení za podmínek dle zvláštního řádu Komory; povinnost být pojištěn v takovém případě zaniká dnem, od něž se osvědčení dle zvláštního řádu Komory považuje za uložené; nebo
 - b) vykonává veterinární činnost výlučně v pracovněprávním vztahu k jinému veterinárnímu lékaři, který je členem Komory; v takovém případě je pojištěn v rámci pojištění profesní odpovědnosti svého zaměstnavatele. Pokud dojde ke skončení pracovněprávního vztahu a veterinární lékař nepřeruší výkon veterinární činnosti postupem dle písmene a), vzniká mu povinnost sjednat pojištění profesní odpovědnosti prvním dnem následujícím po skončení pracovněprávního vztahu.
- 4) Pokud veterinární lékař zaměstnává jiné veterinární lékaře, je jako zaměstnavatel povinen:
 - a) nejpozději do 15 dnů od vzniku či zániku pracovněprávního vztahu oznámit tuto skutečnost Komoře;
 - b) vždy k datu splatnosti pojistného dle podmínek svého pojištění profesní odpovědnosti oznámit Komoře seznam všech aktuálně zaměstnaných veterinárních lékařů.

Článek 7

Disciplinární odpovědnost

- 1) Veterinární lékař je disciplinárně odpovědný za úmyslné i nedbalostní porušení povinností veterinárního lékaře uvedených v obecně závazných právních předpisech vztahujících se k výkonu veterinární činnosti a ve vnitřních předpisech Komory. To platí i v případě, že veterinární lékař vykonává veterinární činnost jako činnost závislou.
- 2) Za porušení profesních povinností veterinárního lékaře nemůže být považováno stanovení chybné diagnózy, prokáže-li veterinární lékař provedení takových vyšetření, která byla pro stanovení správné diagnózy indikována, ale z kterých veterinární lékař neučinil závěr vedoucí ke správné diagnóze.

Článek 8

Propagace

- 1) Veterinární lékař postupuje v soutěži s ostatními veterinárními lékaři poctivě.
- 2) Propagace znevažující veterinární stav nebo jiného veterinárního lékaře je nepřípustná.
- 3) Informace užívané veterinárním lékařem k soutěžním účelům nesmí být zavádějící či klamavé. Klamavými údaji se rozumí především údaje navozující přehnaná očekávání ve vztahu ke schopnostem veterinárního lékaře či údaje pro veřejnost dezorientující. Klamavými údaji se dále rozumí i označení pracoviště v rozporu s pravidly stanovenými tímto řádem.

ČÁST DRUHÁ POSKYTOVÁNÍ VETERINÁRNÍ PÉČE

Článek 9 Veterinární vyšetření a ošetření

- 1) Pro účely tohoto předpisu se za veterinární vyšetření považují všechny úkony veterinární péče, jejichž účelem není přímá léčba zdravotního stavu zvířat, zejména pak vyšetřování, stanovení diagnózy a diagnostika zdravotního stavu zvířat, včetně odborného poradenství, veterinární laboratorní diagnostiky a doporučení chovateli pro následnou prevenci a péči.
- 2) Za veterinární ošetření se považují všechny úkony veterinární péče, jejichž účelem je přímá léčba zdravotního stavu zvířat, zejména chirurgické zákroky na zvířatech, předepisování léčiv, veterinárních přípravků a veterinárních technických prostředků, podávání léčiv a veterinárních přípravků, jejichž prodej a výdej jsou vázány na předpis veterinárního lékaře.
- 3) Veterinární ošetření a veterinární vyšetření se dále společně označují jako „veterinární zákrok“.

Článek 10 Uskutečňování veterinárních zákroků

- 1) Uskutečnění veterinárních zákroků bez předchozího vyžádání klientem je nepřípustné. Výjimku tvoří:
 - a) naléhavé úkony ve smyslu ust. § 62 odst. 3 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „veterinární zákon“); a
 - b) úkony, jejichž provedení je v nejlepším zájmu pacienta z hlediska zbavení bolesti, nemohoucnosti nebo zbytečného utrpení, udržování jeho funkčních schopností a užitkovosti, a to za kumulativního splnění těchto podmínek:
 - (i) naléhavý zájem pacienta k provedení těchto úkonů se ukáže až během provádění jiného veterinárního úkonu na pacientovi,
 - (ii) naléhavou potřebu či vhodnost provedení těchto úkonů nešlo předem alespoň v dostatečné míře pravděpodobnosti předpokládat, a současně
 - (iii) není-li objektivně možné si v době přiměřené okolnostem zajistit stanovisko klienta k provedení takového úkonu.
- 2) Diagnózu zvířete smí stanovit pouze veterinární lékař. Nepovažuje-li se být pro stanovení diagnózy dostatečně kompetentní, je povinen případ konzultovat nebo odeslat po předchozí dohodě pacienta k jinému veterinárnímu lékaři.
- 3) Veterinární ošetření zvířete nebo skupiny zvířat smí provést pouze ošetřující veterinární lékař, nejde-li o případy uvedené v ust. § 62 odst. 2 a 3 veterinárního zákona, či o předpis nebo výdej neinjekčních preparátů pro preventivní veterinární zákroky u zvířat v zájmových chovech.
- 4) Za ošetřujícího veterinárního lékaře se považuje veterinární lékař, který vyšetřil a osobně se seznámil se zdravotním stavem zvířete nebo skupiny zvířat, technologickými návaznostmi, nakažovou situací a předchozí léčbou i preventivními veterinárními zákroky v chovu, ve kterém běžně vykonává léčebnou a preventivní veterinární činnost. Ošetřující veterinární lékař odpovídá za to, že jeho znalosti a informace budou v každém konkrétním případě dostatečné k provedení požadované intervence či předpisu léčiv.

Článek 11

Pravidla při výkonu veterinární činnosti

- 1) Veterinární lékař je při výkonu svého povolání zásadně svobodný. Pokud není dále stanoveno jinak, je veterinární lékař oprávněn veterinární péči odmítnout, a to i v rámci pohotovosti podle článku 13a. Veterinární lékař může poskytnutí veterinární péče odmítnout, zejména pokud nabyt přesvědčení, že mezi ním a chovatelem není potřebná důvěra. Je-li to vhodné či nezbytné vzhledem k ochraně života nebo zdraví zvířete, veterinárního lékaře či třetích osob, je veterinární lékař oprávněn podmínit provedení veterinárního zákroku zajištěním přiměřené fixace zvířete.
- 2) Poskytnutí neodkladné pomoci podle článku 13 tohoto řádu či poskytnutí naléhavé odborné veterinární pomoci podle ust. § 62 veterinárního zákona nemůže veterinární lékař odmítnout, ledaže:
 - (a) by její poskytnutí způsobilo ohrožení života nebo zdraví veterinárního lékaře, kterému nelze účinně předcházet nebo bránit, nebo
 - (b) veterinární lékař není objektivně schopen ji poskytnout pro nedostatek znalostí a zkušeností v oblasti medicíny prezentovaného specifického druhu zvířete, nebo z důvodů, že nedisponuje potřebným odborným vybavením.
- 3) Veterinární činnost lze bez fyzického vyšetření zvířete vykonávat pouze za podmínek článků 11a až 11e.
- 4) Provedení veterinárního zákroku, který mění exteriér zvířete nebo zakrývá či koriguje vrozené vady, musí veterinární lékař zaznamenat do průkazu původu zvířete, a pokud jej zvíře nemá, pak do očkovacího průkazu nebo pasu. Po zřízení příslušného registru⁴ je veterinární lékař povinen provedení takového veterinárního zákroku zaznamenat též i do tohoto registru.

Článek 11a

Poskytování distančních konzultačních služeb

- 1) Veterinární lékař může za podmínek a způsobem stanoveným tímto řádem poskytovat v rámci výkonu svého povolání také distanční konzultační služby.
- 2) Poskytováním distančních konzultačních služeb se pro účely tohoto řádu rozumí:
 - a) distanční posouzení anamnestických a klinických údajů ve smyslu článku 11b,
 - b) distanční diagnostika ve smyslu článku 11c,
 - c) distanční preskripce ve smyslu článku 11d, a
 - d) distanční konzultace mezi veterinárními lékaři ve smyslu článku 11e.
- 3) Poskytuje-li veterinární lékař distanční konzultační služby, je povinen o tom vést zdravotní dokumentaci způsobem a v rozsahu dle článku 15. Ve zdravotní dokumentaci je veterinární lékař při tomto způsobu výkonu veterinární činnosti také povinen vždy výslovně uvést, že veterinární činnost byla vykonána distančním způsobem, a současně tento svůj postup přiměřeně zdůvodnit.
- 4) Při poskytování distančních konzultačních služeb se smluvní vztah mezi veterinárním lékařem a klientem řídí právním řádem státu určeného podle příslušných předpisů Evropské unie.[1]

⁴ Například Centrální evidence psů.

Článek 11b

Distanční posouzení anamnestických a klinických údajů

- 1) Distanční posouzení anamnestických a klinických údajů spočívá:
 - a) ve zjištění relevantních anamnestických údajů o pacientovi, u něhož není veterinární lékař fyzicky přítomen, a dále
 - b) v provedení zvukových a/nebo zrakových vyšetření pacienta, u něhož není veterinární lékař fyzicky přítomen, a to ať už prostřednictvím vhodných zařízení pro vzdálený přenos obrazu či zvuku, nebo na základě informací zachycených na fyzických či digitálních nosičích.
- 2) O distanční posouzení anamnestických a klinických údajů se jedná také tehdy, získal-li veterinární lékař tyto údaje vzdáleným přístupem k přenosnému zařízení, které bylo zvířeti aplikováno a které umožňuje čerpat a přenášet anamnestické a/nebo klinické údaje o zvířeti.
- 3) Distanční posouzení anamnestických a klinických údajů může být prováděno za účelem:
 - a) konzultace anamnézy a/nebo klinického stavu pacienta s chovatelem,
 - b) poskytnutí předběžné rady o dalším postupu pro chovatele, a
 - c) provedení distanční diagnostiky, jsou-li k tomu splněny podmínky podle článku 11c.

Článek 11c

Distanční diagnostika

- 1) Distanční diagnostika spočívá v posouzení zdravotního stavu pacienta, u něhož není veterinární lékař fyzicky přítomen, a určení postupu nápravy zjištěného zdravotního stavu.
- 2) K distančnímu stanovení diagnózy může veterinární lékař přistoupit:
 - a) jestliže navazuje na své distanční posouzení anamnestických a klinických údajů pacienta podle článku 11b a nemá rozumný důvod pochybovat o správnosti a úplnosti provedeného posouzení z hlediska ochrany života a zdraví pacienta,
 - b) jestliže navazuje na vlastní předchozí léčbu pacienta, kterou veterinární lékař prováděl ve fyzické přítomnosti pacienta, nebo
 - c) v případech, které nesnesou odkladu z hlediska ochrany života a zdraví pacienta.
- 3) Účelem distančního stanovení diagnózy je:
 - a) předběžné určení zdravotního stavu pacienta, včetně předběžného určení příčin případných zdravotních komplikací,
 - b) určení dalšího postupu léčby pacienta, provedené ve fyzické přítomnosti veterinárního lékaře, a
 - c) rada chovateli o způsobu péče o pacienta do doby, než veterinární lékař prezenčně vyšetří daného pacienta.
- 4) Veterinární lékař je na základě postupu dle tohoto článku oprávněn stanovit diagnózu pacienta konečným způsobem výhradně v případě, že:
 - a) nemá rozumný důvod pochybovat o správnosti jím distančně určeného zdravotního stavu pacienta a příčin případných zdravotních komplikací,
 - b) je podle jeho nejlepšího vědomí vyloučen vznik závažných nebo trvalých zdravotního následků u

pacienta, a současně

- c) není-li v návaznosti na určený zdravotní stav pacienta pro další léčbu nutné ani vhodné provádět jakékoli veterinární zákroky za fyzické přítomnosti pacienta.
- 5) Jsou-li k tomu splněny podmínky podle článku 11d, lze na základě distančního stanovení diagnózy provést také distanční preskripci.

Článek 11d **Distanční preskripce**

- 1) Distanční preskripce spočívá v poskytnutí předpisu na vydání veterinárního léčiva chovateli pro účely léčby pacientovy choroby bez bezprostředně předcházejícího prezenčního vyšetření pacienta.
- 2) K distanční preskripci může veterinární lékař přistoupit výhradně v případě, že:
 - a) sám stanovil diagnózu pacienta,
 - b) nemá rozumný důvod pochybovat o správnosti a úplnosti stanovené diagnózy a vhodnosti předepisovaného léčiva,
 - c) má jistotu, že se u pacienta nevyskytují žádné kontraindikace předepisovaného léčiva, a současně
 - d) nejde o léčivo aplikované injekčním způsobem.

Článek 11e **Distanční konzultace mezi veterinárními lékaři**

- 1) Distanční konzultace spočívá v možnosti veterinárního lékaře dotázat se jiného veterinárního lékaře na radu při poskytování veterinární péče pacientovi, a to v nepřítomnosti pacienta na veterinárním pracovišti dotazovaného veterinárního lékaře.
- 2) K distanční konzultaci lze přistoupit dle uvážení dotazujícího se veterinárního lékaře, to však vždy výhradně se souhlasem dotazovaného veterinárního lékaře.
- 3) Dotazující se veterinární lékař je oprávněn pro účely distanční konzultace poskytnout dotazovanému veterinárnímu lékaři podklady a informace potřebné pro to, aby měl dotazovaný veterinární lékař dostatek informací pro poskytnutí požadované rady. Tím nejsou dotčeny povinnosti dotazujícího se veterinárního lékaře, které mu vyplývají z právní úpravy ochrany zpracovávaných osobních údajů a ze zákonem stanovené mlčenlivosti veterinárního lékaře.
- 4) Dotazovaný veterinární lékař je povinen posoudit, zda je schopen na základě obdržených informací a podkladů poskytnout dotazujícímu se veterinárnímu lékaři požadovanou radu. Nemá-li k poskytnutí požadované rady potřebné informace či podklady, případně nelze-li radu poskytnout bez fyzického vyšetření pacienta, je dotazovaný veterinární lékař povinen to dotazujícímu se veterinárnímu lékaři sdělit.
- 5) Dotazující se veterinární lékař je při postupu navazujícím na distanční konzultaci povinen vzít v úvahu limity spojené s distanční povahou provedené konzultace.

- 6) Dotazující se veterinární lékař se nemůže zprostit případné odpovědnosti za nesprávný postup při poskytování veterinární péče tím, že postupoval na základě informací získaných na základě distanční konzultace

[1] Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 ze dne 17. června 2008 o právu rozhodném pro smluvní závazkové vztahy (Řím I).

Článek 12

Veterinární zákroky u pacientů jiných veterinárních lékařů

- 1) Pokud je veterinární lékař chovatelem požádán o provedení veterinárního zákroku u zvířete, které bylo doposud v péči jiného veterinárního lékaře, je nový veterinární lékař oprávněn požádat původního veterinárního lékaře o informace o dosavadních veterinárních zákrocích a výsledcích vyšetření, které souvisejí s aktuálním zdravotním problémem u daného zvířete. Tyto informace je původní veterinární lékař povinen novému veterinárnímu lékaři bezodkladně poskytnout.
- 2) Pokud veterinární lékař referuje pacienta na jiné pracoviště, je povinen poskytnout referovanému pracovišti informaci o tom, s jakým zdravotním problémem je pacient referován, a současně alespoň informaci o:
 - a) všech léčivech, která referující veterinární lékař pacientovi v souvislosti s aktuálním zdravotním problémem případně aplikoval, a to včetně přesné dávky,
a
 - b) všech laboratorních vyšetřeních, které referující veterinární lékař u pacienta v souvislosti s aktuálním zdravotním problémem případně provedl, a to včetně výsledku těchto vyšetření.

Referující veterinární lékař tyto informace poskytne referovanému pracovišti vhodným způsobem tak, aby je referované pracoviště mělo k dispozici k okamžiku, kdy se pacient na referované pracoviště dostaví; tuto informační povinnost lze splnit i prostřednictvím chovatele. Referované pracoviště může referujícího veterinárního lékaře požádat o další informace způsobem dle článku 12 odstavce 1.

- 3) Veterinární lékař v chovu potravinových zvířat nesmí ohrozit zdraví zvířat, zdraví lidí ani kvalitu potravin a surovin živočišného původu tím, že zahájí poskytování veterinární péče o zvířata chovatele, o němž je mu známo, že byl doposud klientem jiného veterinárního lékaře, dokud nedojde k bezodkladnému předání podstatných informací umožňujících zajistit řádnou odbornou veterinární péči. Potřebné informace je veterinární lékař povinen si před převzetím zakázky vyžádat a ověřit v záznamech chovatele a také dosavadní ošetřující veterinární lékař je v případě potřeby povinen tyto informace bezodkladně poskytnout. Výjimku tvoří pouze neodkladné zákroky k odvrácení nadměrného utrpení a akutního ohrožení života zvířete nebo k odvrácení ohrožení zdraví nebo života lidí či jiné rozsáhlé škody, případně naléhavé úkony nutné v zájmu předcházení, zamezení šíření a zdolání nebezpečné nákazy.

Článek 13

Neodkladná pomoc

- 1) Za neodkladnou pomoc se považuje soubor veterinárních zákroků, které při náhlém ohrožení nebo postižení zdraví či života zvířete cílevědomě a účinně omezují rozsah a důsledky jeho ohrožení, postižení a utrpení.

- 2) Při poskytování neodkladné pomoci je veterinární lékař povinen nejprve vždy provést rychlé zhodnocení aktuálního zdravotního stavu zvířete, a to způsobem přiměřeným okolnostem, dostupným léčivům a dostupnému vybavení veterinárního lékaře.
- 3) Nejsou-li splněny podmínky dle zvláštních právních předpisů⁵ pro eutanazii zvířete, provede veterinární lékař veterinární zákroky, které jsou za účelem poskytnutí neodkladné pomoci podle okolností nezbytné a současně podle možností vč. dostupného vybavení uskutečnitelné, zejména:
 - a) uvolnění horních dýchacích cest, pokud je patrna zjevná překážka zabraňující volnému dýchání;
 - b) kardiopulmonální resuscitace v případě, že zvíře nedýchá anebo je zjištěna srdeční zástava;
 - c) zástava krvácení škrtidlem v případě, že je patrné vnější krvácení, které tento zásah vyžaduje;
 - d) překrytí otevřených ran v případě, že jsou patrné otevřené rány;
 - e) zmírnění bolesti použitím vhodných analgetik nebo sedativ v případě, že je zjištěn odpovídající stav.
- 4) Veterinární lékař dále doporučí další postup, je-li přítomna osoba, která se ke zvířeti hlásí nebo která jeví zájem se o zvíře dále postarat (kupř. způsob naložení s kadáverem zvířete v případě eutanazie či další kroky po provedení úkonů neodkladné pomoci, tj. doporučení diagnostických či terapeutických úkonů).

Článek 13a **Pohotovost**

- 1) Pohotovostí se rozumí poskytování veterinárních služeb mimo běžnou provozní dobu dotčeného pracoviště pro daný kalendářní den.
- 2) S výjimkou uvedenou v článku 18 b odst. 3 a v článku 18c odst. 1 písm. b, je veterinární lékař oprávněn určit si dobu vedení pohotovosti dle svého uvážení.
- 3) Veterinární služby jsou v rámci pohotovosti poskytovány vždy v rozsahu a kvalitě, které lze na daném pracovišti zajistit s ohledem na aktuální personální, technické a provozní podmínky. Rozsah poskytované péče v rámci pohotovosti nemusí dosahovat rozsahu péče poskytované v rámci běžné provozní doby.

Článek 14 **Předpis léčiv**

- 1) Ošetřující veterinární lékař musí před každým předepsáním či použitím antimikrobika odpovědně zvažovat potřebu jeho podání a co nejvhodnější výběr s preferencí antimikrobika první volby a rozsah použití tak, aby se minimalizovalo riziko rozvoje a šíření rezistence k antimikrobikům.
- 2) Ošetřující veterinární lékař smí klientovi předepsat výhradně pro účely poskytování veterinární péče nebo vydat (s příslušnými pokyny k použití) pouze takové množství léčivého přípravku, které je potřebné pro konkrétní léčbu zvířete nebo skupiny zvířat. Při poskytování veterinární péče má veterinární lékař právo předepsat humánní nebo veterinární léčivý přípravek, léčivý přípravek charakteru magistra liter a z těchto pak i další přípravky dle specifických pravidel upravených zákonem o léčivech.
- 3) Látky, které by mohly být považovány za dopingové, smí ošetřující veterinární lékař použít pouze pro

⁵ Zákon č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů.

indikovanou léčbu a musí informovat chovatele zvířete o možných dopadech použití na zdraví zvířete a důsledcích s ohledem na účast na soutěžních, sportovních či jiných akcích.

- 4) Ošetřující veterinární lékař smí použít léčivý přípravek dle zákonných podmínek, přičemž musí předem informovat chovatele, jedná-li se o ošetření zvířete/zvířat určených pro produkci potravin. Ve výjimečných případech, není-li možno chovatele informovat předem, musí jej průkazně informovat neprodleně po podání takového léčivého přípravku.
- 5) Ošetřující veterinární lékař je povinen seznámit klienta se způsobem podání, dávkou, frekvencí a celkovou délkou užití léčiva a s potenciálními nežádoucími vlivy na zdraví zvířete i lidské zdraví a potravin živočišného původu. Veterinární lékař musí informovat chovatele o konkrétní délce ochranné lhůty.
- 6) Ošetřující veterinární lékař je povinen nahlásit podezření na nežádoucí účinky léčivých přípravků použitých u zvířat Ústavu pro státní kontrolu veterinárních biopreparátů a léčiv, přičemž za nežádoucí účinky mohou být považovány například nežádoucí účinky u zvířete nebo člověka, nebo snížená účinnost.
- 7) Při léčení zvířat musí ošetřující veterinární lékař předepisovat a používat léčiva, která jsou registrována pro odpovídající onemocnění u odpovídajícího druhu zvířat, a dbát na dodržování ochranných lhůt. V případě, že takové veterinární léčivo nemá veterinární lékař k dispozici, musí podle možnosti používat léčiva v souladu s příslušným právním předpisem.⁶

Článek 15

Zdravotní dokumentace

- 1) Veterinární lékař je povinen vést přehledné, přesné a podrobné záznamy o výkonu své veterinární činnosti, preskripci a výdeji léčiv, a to v rozsahu stanoveném v tomto řádu a dalších právních předpisech. Za zdravotní dokumentaci se považuje soubor informací vztahujících, k poskytování veterinární péče pacientovi či skupině pacientů. Za zdravotní dokumentaci se považují také záznamy prováděné v hospodářství, na farmě nebo v chovu podle zvláštních právních předpisů.⁷
- 2) Veterinární lékař je vždy povinen vést zdravotnickou dokumentaci chronologicky, včetně uvedení data, kdy byl proveden veterinární úkon, kterého se záznam týká, a současně čitelně a způsobem umožňujícím seznámit se se zdravotním stavem pacienta a s průběhem a výsledky veterinární péče, která byla pacientovi veterinárním lékařem poskytnuta.
- 3) Veterinární lékař je povinen provádět záznamy do zdravotní dokumentace bez zbytečného odkladu po provedení veterinárního zákroku či po zjištění skutečnosti, která má být do dokumentace zapsána.
- 4) Veterinární lékař je povinen vést zdravotní dokumentaci u hospodářských zvířat minimálně v tomto rozsahu:
 - a) identifikace hospodářství, farmy nebo chovu zvířat, kterou se rozumí uvedení jména a příjmení či názvu vlastníka hospodářství, farmy nebo chovu zvířat, jeho identifikační číslo, bylo-li přiděleno, a adresu jeho bydliště nebo sídla,
 - b) jednoznačná identifikace zvířete nebo skupiny zvířat, kterých se záznam týká,
 - c) status praesens a anamnestické údaje,
 - d) výsledky klinického vyšetření,

⁶ Vyhláška č. 344/2008 Sb., o používání, předepisování a výdeji léčivých přípravků při poskytování veterinární péče.

⁷ Například zákon č. 166/1999 Sb., veterinární zákon, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 154/2000 Sb., plemenářský zákon, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 378/2007 Sb., o léčivech, ve znění pozdějších předpisů.

- e) výsledky diagnostických vyšetření, a rovněž postmortálních, laboratorních a dalších vyšetření v případě, že byla provedena,
 - f) stanovená diagnóza,
 - g) provedené veterinární zákroky,
 - h) poskytnutá doporučení klientovi,
 - i) použitá, předepsaná a vydaná léčiva s uvedením dávek a ochranných lhůt,
 - j) u chirurgických výkonů typ anestezie s anesteziologickým protokolem obsahujícím alespoň hmotnost zvířete, dávky použitých léčiv na jednotku hmotnosti, absolutní množství použitých léčiv a záznam o tom, kdy zvíře usnulo a kdy se probudilo,
 - k) údaje vztahující se k úhynu zvířete.
- 5) Veterinární lékař je povinen vést zdravotní dokumentaci u zvířat v zájmových chovech včetně koní minimálně v tomto rozsahu (postup dle zásad klinické propedeutiky):
- a) identifikace klienta, kterou se rozumí uvedení jména a příjmení či názvu klienta, jeho identifikační číslo, bylo-li přiděleno, a adresa jeho bydliště nebo sídla,
 - b) jednoznačná identifikace zvířete nebo skupiny, kterých se záznam týká,
 - c) status praesens a anamnestické údaje,
 - d) výsledky klinického vyšetření,
 - e) výsledky diagnostických vyšetření, jako též postmortálních, laboratorních a dalších, v případě, že byla provedena,
 - f) stanovená diagnóza,
 - g) léčebný postup a provedené veterinární zákroky,
 - h) u chirurgických výkonů typ anestezie s anesteziologickým protokolem obsahujícím alespoň hmotnost zvířete, dávky použitých léčiv na jednotku hmotnosti, absolutní množství použitých léčiv a záznam o tom, kdy zvíře usnulo a kdy se probudilo,
 - h) u hospitalizovaných zvířat hospitalizační protokol podrobně popisující průběh hospitalizace,
 - i) použitá, předepsaná a vydaná léčiva s uvedením dávek,
 - j) způsob seznámení klienta se zdravotním stavem zvířete, jeho prognózou a s uvedením rad a doporučení v následné péči,
 - k) údaje vztahující se k úhynu pacienta.
- 6) Veterinární lékař je povinen uchovávat zdravotní dokumentaci nejméně po dobu tří let od jejího vyhotovení, záznamy o použití léčiv nejméně po dobu pěti let od jejich vyhotovení. Povinnosti stanovené jinými právními předpisy tím nejsou dotčeny.
- 7) Veterinární lékař je povinen vydat chovateli na jeho žádost výpis ze zdravotní dokumentace jeho zvířete. Za vypracování a výdej toho výpisu může veterinární lékař požadovat náhradu administrativních nákladů. Výpis obsahuje shrnutí obsahu zdravotní dokumentace zvířete, zejména provedených veterinárních zákroků a jejich výsledků.

Článek 16

Veterinární potvrzení, osvědčení a dobrozdání

- 1) Za veterinární potvrzení, osvědčení a dobrozdání se považuje dokument vystavený veterinárním lékařem pro klienta či třetí osobu za účelem odborného potvrzení skutečností týkajících se provedených veterinárních zákroků na zvířeti či skupině zvířat a jejich výsledků, zdravotního stavu zvířete či skupiny zvířat nebo jiných skutečností, jejichž posouzení je v odborné kompetenci veterinárního lékaře (dále jen „veterinární potvrzení“). Ve veterinárním potvrzení musí být uvedeno individuální označení zvířat, s výjimkou případů, kdy je toto neproveditelné (např. kuřata), a identifikace chovatele.
- 2) Veterinární potvrzení musí být:
 - a) vystaveno pravdivě, věcně a srozumitelně,
 - b) datováno a zřetelně označeno jménem veterinárního lékaře.
- 3) Při vystavování veterinárního potvrzení může veterinární lékař potvrdit pouze skutečnosti získané na základě jeho vlastních zjištění nebo na základě signovaného potvrzení jiného veterinárního lékaře.
- 4) Veterinární potvrzení musí být vždy vydáno jako originál. Pokud je z jakéhokoliv důvodu zapotřebí vystavení duplikátu (poškození původního veterinárního potvrzení apod.), musí být tento označen jako duplikát a autorizován vydávajícím veterinárním lékařem.
- 5) Veterinární lékař vystavující veterinární potvrzení:
 - a) nemění text veterinárního potvrzení škrtnutím nebo přepisováním. Pokud tak z jakéhokoliv důvodu učiní, musí být změna verifikována jeho podpisem a případně razítkem,
 - b) musí v dokumentu uvést místo a datum, kde bylo potvrzení vydáno, v některých případech také dobu jeho platnosti.
- 6) Veterinární lékař nesmí vydat jakékoli neúplné potvrzení opatřené jeho podpisem a razítkem.

ČÁST TŘETÍ

VETERINÁRNÍ PRAXE

Článek 17

Pracoviště veterinárního lékaře

- 1) Veterinární lékař, který je provozovatelem pracoviště (dále jen „provozovatel“), je povinen určit typ a zaměření svého pracoviště, tímto označit své pracoviště a toto označení pracoviště používat při své prezentaci, to vše za podmínek stanovených tímto předpisem.
- 2) Provozovatel je povinen označit pracoviště informačním štítem (dále jen „štíť“), ledaže tento řád pro konkrétní typy pracoviště dále stanoví jinak. Štít smí obsahovat výhradně označení pracoviště včetně jeho typu, jméno a akademickou hodnost pracovníků v příslušné praxi, označení jejich povolání nebo specializace, ordinační hodiny, číslo telefonu, adresu bydliště či pracoviště a adresu elektronické pošty (e-mail), označení pracoviště, údaje ekonomického charakteru (bankovní spojení, DIČ atd.), údaje o přístrojovém vybavení pracoviště.
- 3) Provozovatel nesmí v rámci označování pracoviště uvádět žádné údaje, které by samy o sobě nebo v souvislosti s jinými údaji byly schopny přivodit dojem, že pracoviště je jiného typu a zaměření, než do kterého bylo dle podmínek tohoto řádu zařazeno.
- 4) Má-li pracoviště vícero provozovatelů, je za splnění povinností stanovených tímto řádem pro provozovatele odpovědný každý z nich společně a nerozdílně.

- 5) Provozovatel i každý veterinární lékař působící na pracovišti má dále oznamovací povinnost dle článku 21. Má-li pracoviště vícero provozovatelů, postačí, pokud tuto oznamovací povinnost splní vůči Komoře pouze jeden z nich; tím není dotčen předchozí odstavec.

Článek 18

Typy pracoviště

- 1) Pracoviště se dělí na tyto typy:
 - a) veterinární ordinace, veterinární ambulance nebo veterinární ošetřovna,
 - b) veterinární klinika,
 - c) veterinární nemocnice,
 - d) terénní veterinární služba,
 - e) výjezdní veterinární služba, nebo
 - f) mobilní veterinární ambulance.
- 2) Pracoviště může být vždy výlučně jednoho typu. Provozuje-li provozovatel vícero pracovišť, určí typ pro každé pracoviště zvlášť, přičemž každé pracoviště může být jiného typu.
- 3) Pracoviště všech typů musí splňovat požadavky na manipulaci s vedlejšími živočišnými produkty a odpady dle platné právní úpravy.

Článek 18a

Veterinární ordinace, veterinární ambulance nebo veterinární ošetřovna

- 1) Veterinární ordinace, veterinární ambulance nebo veterinární ošetřovna jsou základním typem pracoviště veterinárního lékaře, přičemž jsou si tyto názvy rovny. Při zařazení pracoviště do tohoto typu si provozovatel současně sám zvolí, zda bude své pracoviště označovat jako „veterinární ordinace“, „veterinární ambulance“ nebo „veterinární ošetřovna“.
- 2) Veterinární ordinace musí být vybavena alespoň čekárnou, ordinační místností a skladem léčiv.

Článek 18b

Veterinární klinika

- 1) Veterinární klinika je typem pracoviště, které splňuje alespoň tyto provozní podmínky:
 - a) zajišťuje denní provoz mimo státní svátky a víkendy,
 - b) zajišťuje pohotovost za dále stanovených podmínek, a
 - c) splňuje personální a technické podmínky alespoň pro krátkodobou hospitalizaci pacientů.
- 2) Veterinární klinika musí být vybavena alespoň čekárnou, dvěma ordinačními místnostmi sloužícími svým vybavením dvěma odlišným oborům (např. interní, chirurgický, dermatologický, oční, RTG, atd.), skladem léčiv, odděleným místem pro krátkodobou hospitalizaci, odděleným místem pro uložení kadáverů.
- 3) Veterinární klinika musí zajišťovat 24hodinovou pohotovost. Tuto povinnost může provozovatel splnit i tak, že s jiným veterinárním pracovištěm uzavře smlouvu o zastoupení při vedení 24hodinové pohotovosti. Zastoupená veterinární klinika pak může mimo svoji pracovní dobu referovat pro účely pohotovostní péče pacienty na zastupující pracoviště, a to i prostřednictvím obecného sdělení na informačních platformách zastoupené veterinární kliniky; toto sdělení musí obsahovat přinejmenším

kontaktní údaje a adresu zastupujícího pracoviště a musí být na první pohled zřejmé při osobní návštěvě veterinární kliniky mimo pracovní dobu a má-li veterinární klinika internetové stránky, pak i při návštěvě těchto internetových stránek. Provozovatel zastoupené veterinární kliniky odpovídá za to, že 24hodinová pohotovost bude u zastupujícího pracoviště skutečně dostupná.

Článek 18c **Veterinární nemocnice**

- 1) Veterinární nemocnice je typem pracoviště, které splňuje alespoň tyto provozní podmínky:
 - a) zajišťuje nepřetržitý provoz,
 - b) zajišťuje 24hodinovou pohotovost, a
 - c) splňuje personální a technické podmínky pro dlouhodobou hospitalizaci pacientů.
- 2) Veterinární nemocnice musí být vybavena alespoň čekárnou, alespoň dvěma ordinačními místnostmi sloužícími svým vybavením dvěma odlišným oborům (např. interní, chirurgický, dermatologický, oční, RTG, atd.), skladem léčiv, odděleným místem pro dlouhodobou hospitalizaci, odděleným místem pro uložení kadáverů.
- 3) Při zajišťování 24hodinové pohotovosti se veterinární nemocnice nemůže nechat zastoupit.

Článek 18d **Terénní veterinární služba**

- 1) Terénní veterinární služba je typem pracoviště veterinárního lékaře, který odpovídá takovému způsobu výkonu veterinární činnosti, kdy veterinární lékař zajišťuje veterinární péči o hospodářská zvířata výlučně v prostorách hospodářství.
- 2) Provozovatel je v takovém případě povinen:
 - a) držet sklad léčiv a místo shromažďování nebezpečného odpadu, to vše mimo bytové prostory;
 - b) dodržovat předepsané podmínky pro uchování léčiv a nakládání s nebezpečným odpadem při jejich uskladnění i během výjezdu.
- 3) Terénní veterinární služba nemusí být označena štítem.

Článek 18e **Výjezdní veterinární služba**

- 1) Výjezdní veterinární služba je typem pracoviště veterinárního lékaře, který odpovídá takovému způsobu výkonu veterinární činnosti, kdy veterinární lékař zajišťuje veterinární péči o zvířata v zájmových chovech výlučně v prostorách chovatele.
- 2) Provozovatel je v takovém případě povinen:
 - a) držet sklad léčiv a místo shromažďování nebezpečného odpadu, to vše mimo bytové prostory;
 - b) zabezpečit provedení chirurgických výkonů vyžadujících přístup do dutiny hrudní, dutiny břišní, dutiny tělní, nebo ke kostem a kloubům na pracovišti s odpovídajícím vybavením; to neplatí pouze v případě, že provedení chirurgického výkonu nesnese odkladu;
 - c) dodržovat předepsané podmínky pro uchování léčiv a nakládání s nebezpečným odpadem při jejich uskladnění i během výjezdu.

- 3) Veterinární lékař není povinen zajistit transport pacienta na pracoviště, kde má být poskytována další veterinární péče.
- 4) Výjezdní veterinární služba nemusí být označena štítem.

Článek 18f **Mobilní veterinární ambulance**

- 1) Mobilní veterinární ambulance je mobilním typem pracoviště, který svým vybavením odpovídá vybavení pracoviště podle čl. 18a s tím rozdílem, že se jedná o pojízdný prostor členěný minimálně na ordinační místnost a sklad léčiv, a to při dodržení všech souvisejících předpisů.
- 2) Čekárna mobilní veterinární ambulance musí být oddělena od ordinační místnosti. Čekárna se však může nacházet i ve venkovních prostorech.

Článek 19 **Zaměření pracoviště**

- 1) Každé pracoviště se zaměřuje dle živočišných druhů, jimž převážně poskytuje či hodlá poskytovat veterinární péči. Pracoviště se může zaměřovat i na generální praxi, která odpovídá všem živočišným druhům.
- 2) Každé pracoviště se dále může zaměřovat dle orgánových soustav či vědních oborů, na něž se převážně specializuje či hodlá specializovat.
- 3) Zaměření pracoviště určí provozovatel. V rozsahu určeného zaměření provozovatel deklaruje, že pracoviště je schopno vykonávat odbornou veterinární činnost s náležitými odbornými znalostmi a zkušenostmi.
- 4) Provozovatelem určené zaměření pracoviště nevylučuje možnost vykonávat odbornou veterinární činnost i u živočišných druhů, orgánových soustav či vědních oborů, které tomuto zaměření neodpovídají.

Článek 20 **Pracoviště se zvláštní specializací**

- 1) Působí-li na pracovišti v rámci jeho provozní doby pravidelně alespoň jeden veterinární lékař, jemuž byl podle Řádu vzdělávání přiznán titul veterinární lékař certifikovaný Komorou, specialista nebo odborný veterinární lékař, opravňuje to provozovatele k tomu, aby takové pracoviště označil jako „certifikované“, „specializované“ nebo „odborné“, a to podle titulu, jenž byl veterinárnímu lékaři přiznán.
- 2) Provozovatel pracoviště označeného jako „certifikované“, „specializované“ nebo „odborné“ musí zveřejnit, o jakou certifikaci, specializaci nebo odbornost se jedná, a to právě v rozsahu odpovídajícím certifikaci, specializaci nebo odbornosti veterinárního lékaře dle předchozího odstavce.
- 3) Veterinární lékař nesmí používat označení „certifikovaný“, „specialista“ (včetně odvozenin tohoto slova) nebo „odborný veterinární lékař“, pokud není zapsán v příslušném seznamu vedeném Komorou podle jiných předpisů. Provozovatel odpovídá za pravdivost označení pracoviště jako „specializované“ nebo „odborné“.

Článek 21

Oznamovací povinnost

- 1) Provozovatel je povinen Komoře oznámit zařazení pracoviště do příslušného typu a zaměření. To platí i v případě změny zařazení pracoviště.
- 2) Provozovatel je dále povinen sdělit Komoře skutečnosti týkající se vybavení pracoviště a jeho provozních, personálních a technických podmínek, a to v rozsahu určeném prováděcím předpisem, který na základě tohoto řádu vydá představenstvo. To platí i v případě změny skutečností, na něž se oznamovací povinnost vztahuje.
- 3) Každý veterinární lékař je povinen Komoře oznámit, že zahájil nebo ukončil výkon povolání veterinárního lékaře na každém pracovišti, na němž zahajuje či ukončuje výkon svého povolání. Při tom je lhostejné, z jakého titulu a na základě jakého právního vztahu k tomu dochází.
- 4) Oznamovací povinnost se plní vždy do 30 dnů od skutečnosti, která způsobuje vznik oznamovací povinnosti, a to prostřednictvím formuláře, který na základě tohoto řádu vydá představenstvo.
- 5) Nastala-li skutečnost, která způsobuje vznik oznamovací povinnosti, přede dnem účinnosti tohoto řádu, je lhůta pro splnění oznamovací povinnosti 90denní ode dne účinnosti tohoto řádu. V této lhůtě je provozovatel pracoviště, které zahájilo provoz přede dnem účinnosti tohoto řádu, dále povinen splnit podmínky pro zařazení pracoviště do příslušného typu a v návaznosti na to provést zařazení pracoviště do příslušného typu a zaměření.

Článek 22

Razítko veterinárního lékaře, vystavování receptů

- 1) Razítko veterinárního lékaře musí vždy obsahovat alespoň jeho jméno, příjmení, titul a registrační číslo Komory.
- 2) Veterinární lékař je povinen při vystavení receptu postupovat v souladu s platnou právní úpravou.⁸

ČÁST ČTVRTÁ

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 23

Platnost a účinnost

Tento řád nabývá platnosti dnem schválení na sněmu Komory.

(ve znění poslední novelizace ze dne 07.06.2025)

⁸ Vyhláška č. 25/2020 Sb., o předepisování léčivých přípravků při poskytování veterinární péče.